

Og endelig for det tredje at iværksætte den tredje fase, som det hedder, af den økonomiske og monetære union, af det økonomiske og monetære samarbejde.

Det er vigtigt at forstå perspektiverne i EU's dagsorden i de kommende år. Det værste, der kan ske for os, er, at vi fortaber os i detaljer og paragraffer. Det vigtigste for os er at fastholde overblikket, visionen og udviklingslinjerne, og det vigtigste er jo udvidelsen, ømuen og finansieringsreformen, herunder landbrugsreform og strukturfondsreform, i et sammenhængende og, det erkender vi, utrolig ambitiøst projekt.

Når det er gennemført, vil vor del af verden fremstå afgørende anderledes, end den fremstod før, og i virkeligheden også langt stærkere rustet til at møde fremtidens europæiske og globale udfordringer.

Det topmøde, som vi tager fat på om i virkeligheden få timer, et par døgn, gælder som sagt udvidelsen af EU med ansøgerne fra Central- og Østeuropa, herunder de tre baltiske lande Estland, Letland og Litauen. Udvidelsen er ikke en sag, som man klarer fra den ene dag til den anden. Det er en proces, der kommer til at strække sig over et antal år, og det, vi skal gøre, er, at vi nu i overmorgen skal beslutte for alvor at sætte gang i det, vi satte på dagsordenen i København i 1993, og som siden har stået højt oppe på den europæiske dagsorden.

Topmødet i Luxembourg vil være en milepæl i denne proces, der vil vedvare et godt stykke på den anden side af år 2000, og som Danmark i høj grad har været med til at præge. Husk blot, at der jo ikke fra første færd var udelt begejstring i alle europæiske lande for udvidelsen. Der var lande, som var mere eller mindre åbenlyst imod, og der var lande, som kun ønskede en meget begrænset udvidelse – ja, der var endog lande, som ønskede vandtætte skotter mellem dem, der skulle forhandles med, og de andre. Alt sammen noget, vi fra dansk side har været imod og har modarbejdet.

Fra dansk side har vi arbejdet hårdt for at sikre, at udvidelsesprocessen, som jo har til formål at samle Europa, ikke resulterer i nye skillelinjer. Vi har derfor arbejdet og arbejder fortsat for et samlet, altomfattende og dynamisk perspektiv i udvidelsen, hvor hvert enkelt land, der søger om optagelse, kan se et realistisk perspektiv om at blive medlem, selv om det måtte ligge noget fremme i tiden. Vi ønsker derfor fra dansk side at etablere en model for den videre proces, som respekterer tre grundlæggende

principper: for det første skal udvidelsen omfatte alle; for det andet skal udvidelsen og udvidelsesprocessen være fair og forudsigelig, og for det tredje skal den være troværdig.

At modellen skal omfatte alle, betyder, at alle kandidatlande er med i processen, uanset hvor langt de er kommet i deres respektive forberedelser til EU-medlemskab. At modellen skal være fair og forudsigelig betyder, at vi ikke vil se diskrimination mellem de forskellige lande eller en forskellig behandling af ansøgerlandene, men stiller de samme objektive politiske og økonomiske krav til alle 11 kandidatlande. Troværdighed, det tredje princip, er nok det sværeste at definere, men det omfatter gennemsigthed som et meget vigtigt element. Det må og skal stå 100 pct. klart for alle kandidatlandene, at de er en del af den sammenhængende udvidelsesproces, at ingen bliver efterladt udenfor med usikkerhed, at alle ved, hvad der skal gøres, at der bliver indledt optagelsesforhandlinger med alle, så snart de kan leve op til de objektive, kendte krav, at forhandlingerne også fører til medlemskab, når betingelserne herfor er opfyldt, og endelig at de krav, der stilles, på ethvert tidspunkt er klart definerede, så kandidatlandene helt præcist ved, hvor de befinder sig i den proces, der fører frem til fuldt medlemskab.

Det er min klare opfattelse, at det vil være muligt for Det Europæiske Råd at blive enig om en model, der respekterer disse grundlæggende principper. Jeg siger ikke, at konklusionen ligger lige for, men jeg siger, at den er til at få øje på, og med et omfattende arbejde de næste par døgn lader det sig sikkert gøre at nå frem til en proces, der er rimelig klart defineret efter de principper, jeg skitserede.

Udvidelsen er en stor, en meget stor udfordring til os alle sammen. Det samarbejde, der i dag omfatter 15 lande, skal udvides til at omfatte mere end 10 nye lande, og i den sammenhæng er det naturligvis afgørende vigtigt, at der nu er tilvejebragt et traktatgrundlag, der er baseret på de rigtige værdier. Uden Amsterdamtraktaten ingen udvidelse og uden et ja til Amsterdamtraktaten ingen udvidelse, der kan forløbe så smidigt, så principielt rigtigt og uden forsinkelser, som jeg her har skitseret. Grundlaget for de kommende års arbejde i EU er således skabt gennem det seneste 1½ års vanskelige forhandlinger op til Amsterdamtraktaten og resultatet af dem.